

عنوان مقاله:

معماری بادگیر، معماری پایدار همگام با توسعه ی پایدار

محل انتشار:

چهارمین کنگره علمی پژوهشی افق های نوین در حوزه مهندسی عمران، معماری، فرهنگ و مدیریت شهری ایران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مجید شهبازی - دکتری معماری، واحد زنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، ایران، زنجان

سیما کبودوندی - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد زنجان

خلاصه مقاله:

واژه توسعه پایدار اولین بار به طور رسمی توسط کمیته ج هانی محیط زیست در سال 1986 در گزارش آینده مشترک ما مطرح شد و در اواسط دهه 1990 بدین ترتیب شکل گرفت که رشد اقتصادی و توسعه اجتماعی به گونه ای صورت گیرد که سرمایه های زیست محیطی و نیازهای برای نسل آینده را دچار نقصان نسازد. هم اکنون بش از سه دهه 1 ز توجه جهانی به موضوع حفاظت محیط زیست و منابع طبیعی و حدود دو دهه از مباحث پیرامون توسعه پایدار می گذرد و با توسعه روزانه شهری شدن مفاهیم مربوط به توسعه ی پایدار به این حیطه وارد گردید و این امر باعث پیدایش مسیله ی نو در معماری با نام معماری پایدار گردید که دلالت بر معماری با اقلیم دارد. در این تحقیق تلاش شده ضمن معرفی معماری و توسعه پایدار یادآوری شود که معماری سنتی ایران همواره در تمام سطوح معماری متعامل با اقلیم و جوابگوی نیازهای آسایش ساکنین بود و با توجه به شرایط اقلیمی و محیطی معماران از تکنیکهای خلاقانه بهره می جستند. بادگیر که هنر ساخت معماری ایرانی است بارزترین روش تهویه طبیعی ساختمان یم باشد و به عنوان یک سیستم سرمایشی، تهویه ی مطبوع را با استفاده از انرژی تجدیدپذیر باد فراهم می سازد. در این تحقیق سعی شده با مطالعه بادگیر و توجه به نکات مثبت و قابل تطبیق آن فرصتی ایجاد شود برای معرفی هرچه بهتر آن و بکار بستن آن در شیوه ی زندگی و ساخت و ساز امروزی در راستای توسعه ی پایدار.

کلمات کلیدی:

بادگیر، پایداری، توسعه ی پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/614005>

